

Το αμφίστομο μαχαίρι μας

Συντάχθηκε απο τον/την Yiannis Aeras
Τρίτη, 20 Δεκέμβριος 2011 13:30

Μαζί με τη φτώχεια που σα μαύρη δολερή υγρασία κατατρώνει την υγεία, τη φαντασία για το μέλλον, την ψυχική ισορροπία, τους δεσμούς με την πραγματική ζωή χιλιάδων, μυριάδων οικογενειών στον τόπο μας, αλλά και σ' άλλες πολιτισμένες τάχα μου, ανεπτυγμένες λεγόμενες κοινωνίες, έρχεται και η πενία των λέξεων.

Φυλακίζεται η σκέψη στην ανάγκη. Η υγρασία της σαπίλας γίνεται μούχλα. Η μουσική της γλώσσας τραυματισμένη απ' την ανυπαρξία σάλιου, χάνεται σε ήχους στριγγούς, σαν κι αυτούς που βγάζει ακέρωτο δοξάρι σερνάμενο κουρασμένα πάνω σε υπερτεντωμένες χορδές.

Εκείνο το έλασμα το αόρατο, το θαύμα που δένει τη σκέψη με τη γλώσσα, το κορμί με το μυαλό, την ιδέα με την εικόνα, τον άνθρωπο με το Λόγο, τσαλακώνεται. Έρχεται και μαζεύει, σα να κουρνιάζει σε χαράκωμα την ώρα του χαλασμού. Πατάει κι απάνω του η οργή, ο φόβος, η ανασφάλεια, η αγωνία, η ευθύνη.

Τι να σου κάνει η ομορφιά της γλώσσας, η ποιητική των λέξεων, η καλλονή της σκέψης που έχοντας περάσει κι απ' την καρδιά κι απ' το στομάχι, ξεδιπλώνεται με το καμάρι του επεξεργασμένου πρωτογενούς υλικού.

Ασχήμυνε θεόρατα ο τρόπος που μιλάμε. Φτώχυνε η γλώσσα, έχασε τη φυσική της ποίηση. Τσιγκούνικα βιομηχανοποιήθηκε σε τυποποιημένες εκφράσεις, ικανές να μας συντηρήσουν προσωρινά στην αγέλη των δήθεν επικοινωνούντων, των ευρισκόμενων σε κοινό χωρόχρονο μέσα στον ξεχειλωμένο κόσμο των αφόρητων προβλημάτων.

Απ' τη γωνίτσα μου εδώ, ταμπουράκι ελευθερίας, έχω σκιαχτεί. Οχι απ' τη συνηθισμένη ομοιογενή γλώσσα, ή καλύτερα το γλωσσάρι της επίσημης έκφρασης που θεωρείται και η μόνη των καιρών. Εννοώ ό,τι γράφεται και μιλιέται στις εφημερίδες, στα περιοδικά, στις τηλεοράσεις, στα ραδιόφωνα, στις διαφημίσεις, στις αφίσες, στο κοινοβούλιο, στις δηλώσεις των προβεβλημένων ηγετών κι ενός λαού κομπάρσου και ντεκόρ.

Έχω σκιαχτεί, συντρόφια μου, απ' την αλλοίωση της καθημερινής γλώσσας. Της καθημερινής επικοινωνίας. Απ' τη μηρυκαστική προσέγγιση της έκφρασης ακόμα και των πιο προσωπικών κι ανθρώπινων πραγμάτων. Γέροι, νέοι, παιδιά, άντρες, γυναίκες, ξεκούραστοι ή κουρασμένοι, άνθρωποι της διπλανής πόρτας, κοντινοί, προσιτοί ή και

Το αμφίστομο μαχαίρι μας

Συντάχθηκε απο τον/την Yiannis Aeras
Τρίτη, 20 Δεκέμβριος 2011 13:30

μακρύτεροι, μία κοψιά ο λόγος τους. Δίχως έκπληξη. Δίχως αιφνιδιασμό. Δίχως κόπο που να φαίνεται στο αποτέλεσμα ότι έχει καταβληθεί για να εκφραστούν. Οι ίδιες λέξεις, στο ίδιο περιβάλλον φράσεων, με την ίδια ιεράρχηση, τον ίδιο χρωματισμό φωνής, με την ίδια σημασία τονισμένη. Μιλάμε και γράφουμε σήμερα σε μια ράγα πάνω, σε μια γραμμή παραγωγής λέξεων και φράσεων λες και πετάμε αυτόματα απ' το στόμα μας μια σειρά από πώματα. Ομοιόχρωμα, ομοιόμορφα, ομοιομεγέθη. Πώματα - πτώματα στ' αλήθεια.

Κι ύστερα μέσα στην αφόρητη γραμμή μιας ισοπεδωμένης και ανεπαρκούς εκφραστικά και δημιουργικά γλώσσας, με την ψευδαισθηση επικοινωνίας επί του περιεχομένου κι όχι περί τον τύπο της, μια βρισιά, μια κραυγή, μια άναρθρη οίμωγή, ένα ουρλιαχτό τραβάει την προσοχή, στρέφει εκτός ουσίας το πάθος των πασχόντων. Και καταλήγει να σφραγίζει μ' ένα πώμα βουλοκέρι κάθε ψήγμα ομορφιάς απ' τους λίγους εκείνους που δεν φοβούνται μήπως μιλήσουν έξω απ' τη νόρμα των καιρών και λίγο σκοτιζονται για το τι κατάλαβε ο τεμπέλης με τα κλειστά μάτια, τα βρώμικα αυτιά και την ξεφούσκωτη από αίμα κι οξυγόνο ανθρώπινη καρδιά.

Θα φέρω ένα απλό παράδειγμα. Λες σε δυο τρεις που συναντάς, ως απάντηση στο κλασικό τι κάνεις, «κουράζομαι, αλλά έχει μια λιακάδα σήμερα που μου δρόσισε το νου κι αντέχω καλύτερα». Θα σε κοιτάξουν σα να παλάβωσες. Αν ακούσουν κιόλας. Υστερα το βλέπεις πως σε θεωρούν κάνα πλούσιο, κάνα λαμόγιο, που έχει την πολυτέλεια να παρεκκλίνει απ' τη γλωσσική μιζέρια των ημερών. Στην άλλη εκδοχή παίρνεις χάπια και είσαι αλλού. Τραβηγμένο; Μπορεί. Κατ' οικονομία της επεξήγησης.

Αυτή όμως θαρρώ είναι, εκτός από οδυνηρό απότοκο της κρίσης των πάντων στις μέρες μας, μια πολύ επικίνδυνη φτώχεια. Είναι μια νοητική και συναισθηματική κι αισθητική πενία αυτοκτονική. Θα μας κοστίσει όσο δεν κοστίζει το ...χρέος. Είναι σα να ξεπουλάμε τον πλούτο των προσώπων, υπαρξιακό γνώρισμα - κόσμημα, στους άθλιους βιομήχανους της ζωής - νούμερο που συσκευάζεται και πωλείται σε κονσέρβες για καπιταλιστικά κτήνη που τρέφονται με ανθρωπόμαζα.

Η γλώσσα είναι όπλο, συντρόφια μου. Ωραίο αμφίστομο μαχαίρι, στολισμένο με τέχνη και πετράδια δουλεμένα στα ορυχεία των καιρών. Φορτωμένο πάθη, εγκλήματα, σωτηρίες και ιδέες περασμένες από λάβες και αμόνια και ποταμούς ιδρώτα. Είναι ρυτίδα που χαράσσεται στο πρόσωπο των θεών και τους υποχρεώνει να μοιραστούν την αθανασία τους μαζί μας. Τα θεριά θέλουν να αυτοχειριαστούμε.

Ξεσκονίστε το. Καθαρίστε το. Γυαλίστε το. Κι άφοβα φορέστε το στη ζώνη. Αμα υπάρχει εκεί το εγχειρίδιο, η κάμα, η λάμα γλώσσα, η ζώνη δε γίνεται ποτέ χαλκάς κι η απόκριση ποτέ αλυσίδα του νου.

Της ΛΙΑΝΑΣ ΚΑΝΕΛΛΗ

Το είδαμε [ΕΔΩ](#)